

Erdélyi kirándulás Petőfi nyomában

Tavasszal iskolánk megpályázott egy 5 napos kirándulást, amin sorra járhatjuk majd Petőfi Sándor által látogatott helyeket Erdélyben. Nagyon vártuk, sikerül-e megnyernünk a pályázatot. Pályázatunkat a leányvári általános iskola hetedikeseivel együtt adtuk be. Az érzéseim elmondhatatlanok voltak, mikor megtudtam, hogy elfogadták iskolánk pályázatát. Izgatottak lettünk, amikor tanárnőnk képeket mutatott a helyekről, ahová eljuthatunk. Nagyon tetszetek.

Az új tanév év elején már biztos volt, hogy mehetünk. Terveztük, mit viszünk magunkkal és mit fogunk csinálni. A kirándulás előtt vetítést tartottak nekünk a tervezett útról. Egyre jobban vártuk.

Aztán érkezett a nagy nap. Nagyon korán indultunk egy kicsit álmosan is talán, de már nagyon vártuk az egészet. Első állomásunk nem messze a határtól Nagykárolyban volt. Ott a Károlyi kastélyt néztük meg, ahol az első közös fényképünk is megszületett.

A várról Melinda néni sok érdekeset mesélt. A kirándulás előtt verseket kaptunk, amiket megtanultunk és híres emberekről gyűjtöttünk anyagot. Itt Nagykárolyban már szavaltunk is. Bent a kastélyban sok kiállítást láttunk, az idegenvezető bácsi érdekeseket mondott, csak egy kicsit gyorsan beszélt. A panoptikumban a Szatmári béke szereplőit viaszbabákból voltak megformálva. Élethűek voltak, néhányan azt hitték, hogy igazi emberek. Ezután Erdőd várához mentünk, ahol a Szendrei család lakott és itt házasodott össze Petőfi Sándor Júliával. A lány apukájának ez nem nagyon tetszett, ezért nem adott hozományt. Szatmárnémetibe buszoztunk tovább, ahol megkoszorúztuk Petőfi mellszobrát. A Püspöki palotába is bejutottunk, itt láttuk azt az oltárt, ami előtt húséget fogadott egymásnak az ifjú pár.

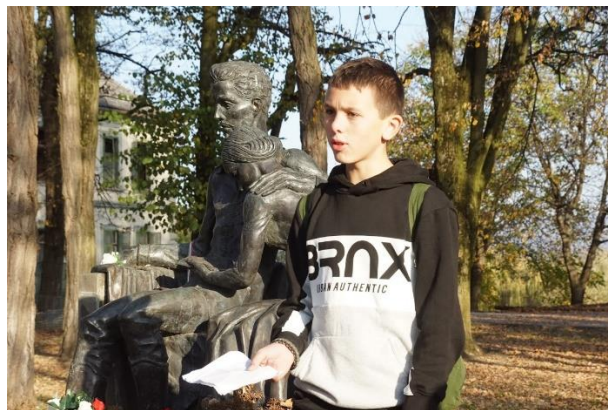

A Vécsey-ház, ahol a Szatmári békét megkötötték 1711-en lezárva ezzel a Rákóczi-féle szabadságharcot, kicsit keresnünk kellett.

Este már sötét volt, mikor fáradtan, élményekben gazdagon értünk Koltóra, ahol a szállásunk volt. 4 külön házban aludtunk, és finom vacsorát kaptunk. Másnap reggel elmentünk a koltói Petőfi Sándor Iskolába. Az iskola sokkal kisebb volt, mint a miénk. Régi, hatalmas falépcső vezetett az emeletre.

Nagyon tetszett mindenkinek. A hetedikeseknek vittünk egy kis ajándékot is. Az egyik tanár bácsi vetítést tartott nekünk Petőfiről és az iskoláról. Teleki Sándor „vad gróf”, kastélya, ahol Petőfiék a mézesheteiket töltötték sajnos elég romos volt. Költőnk mézeshetei alatt huszonnégy verset írt. A grófról és Jókairól is meséltek nekünk társaink. Több szelfit is készítettünk a szobrokkal. A somfát is megnéztük, ahol a költő több verset is írt.

Ezután Nagybányára mentünk, ahol a híres ásító, református templomát is megnéztük. A szent István székesegyház egyetlen megmaradt részébe a toronyba is felmentünk, ahonnan megcsodáltuk a panorámát.

A libegőzést már nagyon várta mindenki. A Fekete hegy tetején mesebeli látvány fogadott bennünket. A síparadicsom egy mesterséges tó partján fekszik. Könnyen megjegyezhető a neve, hiszen iskolánktól nem messze szintén található egy hegy, mely ugyanezt a nevet viseli.

Dióshalmon láttuk életünk első fatemplomát, amit mindenki lefényképezett. Ez a templom méltón a világörökség része.

Este a vacsora előtt táncházat szerveztek nekünk, ami kicsit dőcögősen indult, mert már fáradtak voltunk. Később belejöttünk és a végén még énekeltünk is.

A 3. napon Désen megnéztük a református templomot, aminek kazettás volt a mennyezete. Kolozsváron Mátyás király szülőházát és a lovasszobrát is megcsodáltuk. Itt is szavaltunk és elmeséltük a többieknek, amiket már kigyűjtöttünk igazságos királyunkról. A szent Mihály templom oldalában még egy ágyúgolyót is láttunk.

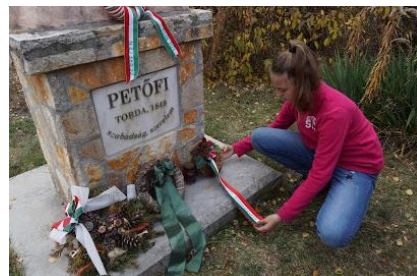

A Tordai sóbányát már nagyon vártuk. Rengeteg lépcsőn kellett lemenni, de a látvány megérte. Alul sportolási lehetőségek, és óriáskerék várt minket.

Kint a bazársoron vettünk ajándékokat a családtagjainknak.

A tordai református parókián látta utoljára Petőfit felesége, itt is megkoszorúztuk a szobrot és szavaltunk. Este Székelykeresztúrra érkeztünk. Ez volt utunk 2. szállása. A 3. nap volt a leghosszabb, egyben a legfárasztóbb is. Jól elfáradva hamar elaludtunk.

A 4. nap reggelén Fehéregyházán a Petőfi múzeum kertjében hangzott el 3 csatába hívó Petőfi vers. A múzeumban egy terepasztalon megnézhattuk a segesvári csata makettjét. A Gyárfás kúriában töltötte Petőfi az utolsó éjszakáját. A kertben láttuk Petőfi körtefáját, aminek már több „fia” is volt.

Korondon Illyés Vészti Mihály bácsi fazekasházában láthattuk, hogy készülnek a korsók és egyéb cserép edények, használati tárgyak dolgok. Sok szép ajándékot vettünk itt. Tamási Áron sírjánál Farkaslakán ismét koszorúztunk. Orbán Balázs sírjához székelykapuk során át lehetett feljutni Szejkefürdőn. Este volt csak időnk a sok fényképet megnéznünk.

Az 5. napon Segesváron álltunk meg Petőfi szobránál. Vlad Tepes szülőházát is megnéztük és csodálkozva kicsit elszörnyedve hallgattuk az életrajzát. A diáklépcsőn felmenve 185 lépcsőt számoltunk meg legtöbbször. Kőrösfőn még vásároltunk egy kicsit, felkészültünk a hosszú hazaútra. Bánffyhunyadon, a református templomban a lelkész bácsi sok érdekességet mondott a templomról és az emberekről. Nagyon szép hímezések és festmények voltak a falakon. A kazettás mennyezeten égi üzenetek voltak.

Hazafelé a buszon tanáraink kijavították a feladatlapjainkat, amiket az út alatt minden nap írtunk. Rajzoltunk székykaput és kopjafát is, megverseltük a napi élményeinket és gyűjtöttük a szelfiket. A sok munkának meglett az eredménye, mert szép ajándékokat és oklevelet is kaptunk.

Igaz, hogy hosszú volt ez az 5 nap, de felejthetetlen élményeket szereztünk. Olyan helyeken jártunk, ahová talán sose jutottunk volna el. A fényképeket és az élményeket megosztottuk a családukkal és az itthoniakkal. Remélem egyszer a szüleimmel is eljutok ide.

Nagyon szerencsésnek tartom magam és társaimat, hogy eljuthattam erre a csodálatos útra.

Vodicska Maja és Zentai Máté